

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **S. S. K. alias S. A. A.**, nar.X, stát. příslušnost Etiopská federativní demokratická republika/Stát Eritrea, t.č. Příjímací středisko Praha – Ruzyně, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. př. 21/OAM, se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2012 č.j. OAM-55/LE-LE18-NV-2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí č.j. OAM-55/LE-LE18-NV-2012 ze dne 23.2.2012 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23.2.2012 č.j. OAM-55/LE-LE18-NV-2012 nebyl žalobci ve smyslu § 73 odst. 4 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, povolen vstup na území České republiky. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil tím, že vstup žalobce na území ČR není možný a to s ohledem na skutečnost, že u něj nebyla spolehlivě zjištěna totožnost. Žalobce v současnosti nedisponuje žádnými doklady, které by umožňovaly zjistit jeho totožnost. Správnímu orgánu je známo, že žadateli vstupujícímu pod totožností S. S. K., nar. X, státní příslušnost Etiopie, bylo Zastupitelským úřadem ČR v Rijádu vydáno vízum ČR typu C s platností do 21.8.2011. Cizinec toto vízum použil k cestě do Francie, kde požádal o mezinárodní ochranu. Poté co Česká republika obdržela žádost o jeho převzetí, jmenovaný z Francie uprchl do Velké Británie, kde také podal žádost o mezinárodní ochranu a kde

vystupoval pod identitou S. A. A., nar. X, státní příslušnost Eritrea. Následně byl na základě Nařízení Rady dne 21.2.2012 nedobrovolně předán zpět do ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, ani jiným dokladem totožnosti a správnímu orgánu je známo, že v minulosti vystupovala přinejmenším pod dvěma různými totožnostmi, přičemž v tomto okamžiku není možné stanovit, která totožnost je pravá, je na základě výše uvedených skutečností zcela zřejmé, že v případě žadatele nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost a je beze zbytku naplněno ustanovení § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu. Žalobce zároveň není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území ČR umožnit, neboť se nejedná o nezletilou osobu bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením ani o těhotnou ženu a ani neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by byl vystaven mučení, znásilnění nebo podroben jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které uvedl, že správní orgán v předchozím řízení porušil § 73 odst. 4 zákona o azylu z důvodu chybné aplikace tohoto ustanovení, dále porušil § 73 odst. 7 zákona o azylu nebo toto ustanovení mělo být aplikováno. Podle § 2 odst. 1, 4 správního řádu byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu dle § 3 a § 68 správního řádu žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a odůvodnění neobsahuje předepsané náležitosti. Namítá porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť omezení uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobce není nezbytné. Uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ve smyslu § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu nepovoluje žalobci vstup na území ČR, protože u něho nebyla spolehlivě zjištěna totožnost – tato skutečnost pro žalobce znamená povinnost setrvat v Příjímacím středisku na letišti, kde nejsou podmínky k zadržování považovány za vyhovující. Pobyt v tomto středisku je Evropským soudem pro lidská práva považován za zbavení svobody a žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval tím, zda v případě žalobce je zbavení osobní svobody skutečně účelné a v souladu s podmínkami, které na zbavení osobní svobody klade citovaná mezinárodní úmluva. Žalobce je přesvědčen, že pro aplikaci § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu není jediným kritériem skutečnost, zda byla či nebyla zjištěna totožnost žalobce, je nutno brát ohled na článek 5 citované Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy aby detence nemohla být označena jako svévolná. Pokud žalovaný staví napadené rozhodnutí pouze na konstatování faktu, že nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žalobce, tak je žalobce toho názoru, že vzhledem k závažnosti důsledku rozhodnutí zde nejsou splněny ani požadavky kladené na náležité odůvodnění rozhodnutí podle § 68 správního řádu. Dále poukazuje na to, že žalovaný porušil § 73 odst. 7 zákona o azylu, když žalobce nepovažoval za zranitelnou osobu. K tomuto závěru žalovaný dospěl bez toho, že by provedl jakýkoliv úkon směřující k tomu, aby mohl bezpečně vyloučit, zda žalobce do této kategorie skutečně nepatří. Žalobce se stal v zemi původu obětí fyzického násilí a mučení ze strany vojenských složek v souvislosti s jeho problémy v armádě. Žalovaný se před vydáním rozhodnutí o nepovolení vstupu nijak nedotazoval na okolnosti, které by mohly vést k objektivnímu zjištění, zda žalobce je či není zranitelnou osobou a napadené rozhodnutí tak vydal bez řádného zjištění skutkového stavu věci. Před vydáním rozhodnutí nebyla žalobci dána možnost hovořit se zástupcem či pověřeným pracovníkem žalovaného správního orgánu a sdělit tak výše uvedené skutečnosti. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého „pro řízení o povolení vstupu na území může být stěžejní výpověď samotné osoby či údaje poskytnuté osobou, jejíž možná zranitelnost má být

posouzena....v návaznosti na požadavek článku 13 odst. 3 přijímací směrnice by měli být způsobilí (úředníci odboru azylové a migrační politiky) zohlednit zranitelnost osoby“.

Žalovaný ve vyjádření popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu zákona o azylu či zmiňovaný článek v žalobě citované úmluvy. Odkazuje na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí a trvá na tom, že zjistil skutečný stav věci. Z obsahu spisu a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vstup žalobce na území není možný, neboť u něho nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Tímto skutkem tak naplnil beze zbytku ustanovení § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu a správní orgán tak zcela po právu aplikoval toto zákonné ustanovení na daný případ, neboť správnímu orgánu je známo, že v minulosti žalobce vystupoval přinejmenším pod dvěma různými totožnostmi, přičemž v tomto okamžiku není možné stanovit, která totožnost je pravá. Žalovaný trvá na tom, že své rozhodnutí zcela dostatečně v tomto směru odůvodnil ve vztahu k § 68 správního řádu. Dikce ustanovení § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu je v tomto směru zcela jasná a nepřipouštějící další úvahy správního orgánu, kdy zákon jednoznačně s nepovolením vstupu spojuje skutečnost, že u cizince nebyla spolehlivě zjištěna totožnost, což bylo v případě žalobce zcela nepochybně prokázáno. Zkoumat přiměřenost dopadu ve vztahu k okolnostem případu zákon správnímu orgánu neukládá, pokud jde o soulad umístění žalobce do přijímacího střediska na letišti s článkem 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak správní orgán trvá na tom, že se nejedná o svévolnou detenci. Pokud jde o námitku vztahující se k § 73 odst. 7 zákona o azylu a k tzv. zranitelným osobám, žalovaný uvádí, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal s touto otázkou. V době, kdy žalovaný rozhodoval o otázce povolení vstupu na území, žalobce sám nesdělil správnímu orgánu žádné skutečnosti, které by správní orgán vedly k závěru, že žalobce je zranitelnou osobou.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl rozsudkem bez nařízeného ústního jednání.

Spornou otázkou v daném případě je, zda žalovaný měl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky. Žalovaný učinil závěr, že vstup žalobce na území není možný, neboť u něho nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Tímto skutkem tak beze zbytku naplnil ustanovení § 73 odst. 4 písm. a) zákona o azylu. Žalobce namítá, že žalovaný učinil chybný závěr o tom, že žalobce není zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu. Městský soud v Praze přistoupil k posouzení této námity žalobce a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu představuje výjimku z možnosti Ministerstva vnitra rozhodnout za určitých zákonem taxativně stanovených okolností, že cizinci umístěnému v přijímacím středisku na mezinárodním letišti se nepovolí vstup na území České republiky (§ 73 odst. 4 tohoto zákona). Zákon skupinu tzv. zranitelných osob, kterým nelze zakázat vstup na území, vymezuje na základě taxativního výčtu. Řadí sem nezletilou osobu bez doprovodu rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, cizince s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu a osobu, který byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Takovou osobu pak ministerstvo dopraví přímo do přijímacího střediska na území. Zohlednit situaci zranitelných osob ukládá rovněž článek 17 přijímací směrnice (směrnice Rady

2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl) či dokumenty UNHCR. Pokud jde o povahu řízení samého, je nutno postupovat podle správního řádu. Rozhodování o povolení vstupu na území České republiky je tak správním řízením, v rámci něhož musí být naplněny veškeré procesní záruky, se kterými správní řád počítá. Při rozhodování, zda bude určité osobě povolen vstup na území je ministerstvo povinno vyjít z úplně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu). V předmětném řízení nejenže žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, ale žalobci vůbec neposkytl před rozhodnutím možnost jakkoliv se k dané věci vyjádřit či činit v řízení jakékoliv návrhy, natož aby byl seznámen s podklady pro rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces žalobce vyplývající nejen z ustanovení správního řádu § 36 odst. 1, 2, 3), ale přímo z článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl v řízení úspěch, žádné náklady mu však nevznikly a žalovaný nemá ze zákona na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová